

עורפל קרב לקראת ההמלגה

אחרונות, כיום השני, לפי ידיעה זו נאמר מפיו: „אם רבין היה מוכן להורות על הפסקת-אש, נשקול הוראה לאנשינו להפסיק את ידוי האבנים וההפגנות.“
אלי-שריף הסביר כי לא כך אמר. „הפלסטינים בגדה המערבית ובעזה לא יפסיקו את ההתקוממות ואת המאבק בכיבוש, עד שהכיבוש יתייבש. הכרזה על הפסקת-אש אינה מועילה, מכיוון שרק צד אחד משתמש באש — הצד הישראלי. הפלסטינים אינם יורים. הם נורים. אנחנו לא סומכים על

חלק מן הסטודנטים הצליחו להיכנס לגדה המערבית. אלי-שריף החליט לניסוע לעמאן, שם גרו הוריו. אחר-כך חזר לביירות.
הוא היה בין מקימי החזית העממית, בראשותו של ג'ורג' חבש. שריף הוא גבר ממוצעי-קומה, ומרכיב משקפיים כהים. יש לו צלקת לאורך הצד הימני של פניו. עינו הימנית היא מזוכית. פניו מלאות חורים, וכמה מאצבעות ידיו קטועות.
„כ־25 ביולי 1972, סיפר, „שלחו לי הישראלים ספר, שהיה בו חומר-נפץ

תמונה של ערפאת, ולצידו, על שולחן, מונחים שני מכשירי-טלוויזיה כמעגל סגור, המראים את הנעשה ליד שער השגרירות.
בפתח החדר תלוי לוח-שנה ענקי, כשלכל חודש תמונה. התמונה של חודש פברואר: צעירה פלסטינית לבושה במדים, לראשה כאפייה, ובידה רובה. ימי-מועד פלסטיניים מסומנים בלוח באדום.
בתוך החדר ישנה בחורה שחרחרת נאתי-מראה, רוה, קטנת-קומה, בשם

של העיתונאים הישראלים ושל דיווחי קול ישראל.
כתובת נרוסלם פרס. כפי שהיא מופיעה ברף האחרון, נמצאת בו־שנינגטון שבארצות-הברית. הרוח נערך בשיתוף שרות העיתונות הפלסטיני לאור רמורה טוויל.
בשגרירות הפלסטינית באתונה מי צאתי, אחרי מסיבת-העיתונאים, שתי יים מכנותיה של טוויל, שעסקו בעבודות שונות במקום.
במסיבת העיתונאים התרכו הרוכי רים, אלי-שריף ואלי-ביטאר, בדיווחים על הנעשה בשטחים הכבושים. לשי אלות ספציפיות על האוניה לא היו השניים מוכנים לענות, ותשובותיהם היו מעורפלות ומלוות בחיך מיסטורי. הם אמרו שהאוניה תפליג ביום הרביעי מאתונה ללארנקה, ומשם

שהגענו לשגרירות הפלסטינית באתונה, כבר היה החרד מלא בעש־טיגריות.
כמה עשרות עיתונאים התאספו בבניין השגרירות. חלקם עמדו, חלקם ישבו על כסאות, חלקם על הארץ.
על הקיר שממול היה פרוש רגל פלסטיני ענקי מכד סטן מבריק, ועליו היתה תלויה תמונת-ציור של יאסר ערפאת.
לפני הקיר עמד שולחן, ועליו היתה מונחת מפת-לבר ירוקה. הוא היה עמוס במיקרופונים ובמכשירי-הקלטת מגי רלים שונים.
מאחורי השולחן ישבו כסאם אלי-שריף, אחר מיועציו הקרובים של ערפאת, ופואד אלי-ביטאר, שגריר אש־ף באתונה.
השגרירות הפלסטינית שוכנת בבניין מודרני, רכימפילסי, בעל קווים

„אנחנו לא סומכים על רבין, כי אנחנו רואים בו הורג־ילדים! אמר האיש שפצצה ישראלית התפוצצה בין ידיו בביירות

לנמל-חיפה, אך הוסיפו שהמסלול אינו קבוע, ומכיוון שכך, ניתן יהיה לשנותו לאורך הדרך. הם סיפרו שהמסע יארך 10 ימים עד שבועיים. הם לא היו מוכנים להשיב על השאלה תחת איוה רגל תפליג הספינה, אך הרגישו כי כבר נחתם חוזה עם בעליה.
עיתון יווני מקומי מסר ביום השני כי שם הספינה הוא וסיליקה. שהיא שיבת לחברת למר. ושתפליג תחת רגל יווני. אך שמועות מסוג זה נפוצות ביוון בכל יום.
מסיבת-העיתונאים הסתיימה כעבור שעה. רוב העיתונאים עזבו את בניין השגרירות, ובמקום נשארו בעיקר פלסטינים.
חלקם הגדול מועסקים בשגרירות עצמה, וחלקם הוזעקו לאתונה לצורך המיבצע המיוחד.
מגשים עמוסי ספלייקפה ומגשים של כלים מלוכלכים נעו בקצב מואץ מחדר לחדר.
נערות פלסטיניות, חלקן לבושות במיכנס־גינס צמודים, אחרות כחצי איות מחויטות, נעו בין החדרים, כשי ברור היה מפניהן שהן עסוקות ביותר. גברים בעגלים שונים, חלקם לבושי חליפות ועונבי עניבות, ואחרים בג'ינס ובסודרה, הסתדרו בחורים, שוחחו בטי לפון, העבירו הוראות, קיבלו דיווחים, שלחו מסרים.

ארכיטקטוניים פשוטים ונקיים. הוא עומד על גביעה באחד הרחובות הראשיים של העיר. בניין השגרירות מוקף בגדר-מתכת, הצבועה בצבע לבן. גם הבניין עצמו צבוע בלבן.
בהצר הקרמית עומד תורן, ועליו מתנופף בחופשיות רבה רגל פלסטיני. העיתונאים הרבים, שהשתתפו במי סיבת-העיתונאים, קיבלו קובץ של רפים מודפסים. הכותרת: „דו"ח יומי מהשטחים הכבושים, נרוסלם פרס.“ התאריך: היום הראשון, ה־7 בפברואר. בקובץ יש דיווחים מירושלים, שמור תיהם של שישה שנהרגו ומתו מפציץ עיהם באותו יום. נאמר בו שזה היה „יום־המרים הגדול ביותר מאז שחת־חילה ההתקוממות כ־9 בדצמבר 1967.“

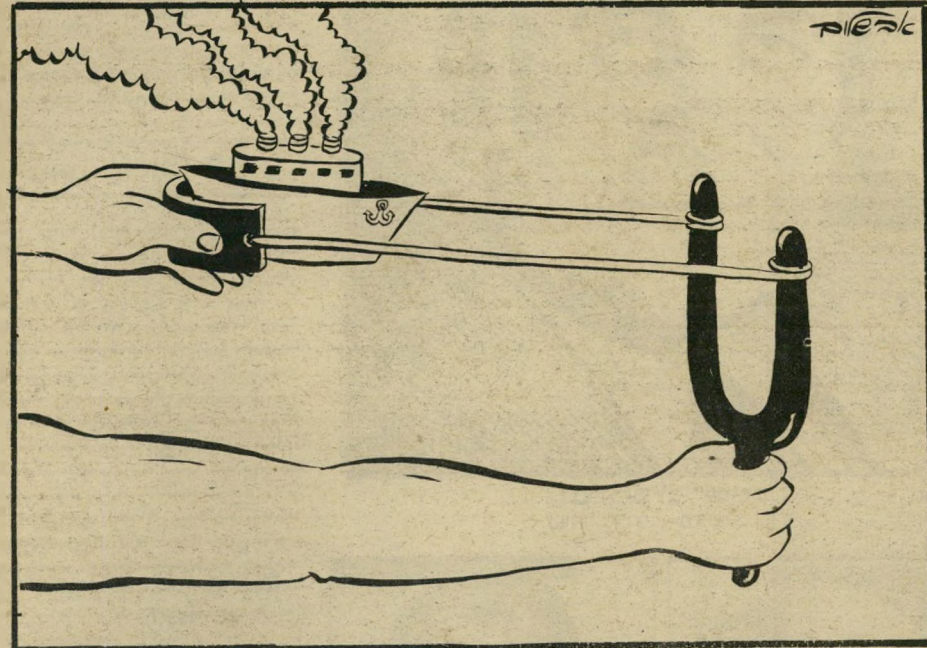
חיך מיסתורי

בין ששת עמודי השמות של ההרזים יש ילד אחד בן 10, טאמר אלי-שוקי, מכפר בורגה שלידי שכס, שמת מפצעים שנפצע ב־2 בפברואר. יש ברשימה נער בן 15, רמי אלי-אלוק מדירי-אליבלח ברצועת עזה, שהוכה בראשו עד מוות.
יש ברור רשימה של 16 נשים פלסטיניות, שהפילו עוברים בשלבים שונים של ההריון. נאמר שם שבחודש האחרון הפילו 25 נשים, ושכולן סופלו בכית-החולים שיפא בעזה. יש דיווח על עשרות פצועים ועל האירועים ברחבי הגדה ובעזה. יש בו גם סקירה

ביום השני בצהריים היו ברשימה יותר מ־150 עיתונאים.
זמן קצר אחרי שהסתיימה מסיבת העיתונאים, הסכים אלי-שריף לפגוש את העיתונאים הישראלים שהיו שם. הוא סיפר שהוא בעצמו אינו מתכוון להפליג.
אלי-שריף (41) מן הכפר עקב שלידי רמאללה, סיים את לימודיו באר ניברסיטה האמריקאית בביירות ביוני 1967, בדיוק ביום שבו פרצה מלחמת ששת-הימים. הוא למד כימיה לתואר ראשון, ומינהלי-עסקים וככללה לתואר שני.
עוד בחודש יוני, יחד עם 300 סטודנטים פלסטיניים שלמדו אז בביירות, הוא ניסה לחזור לגדה המערבית. הקבוצה הגדולה הגיעה לגשר-הירדן, אך גילתה שהרכבים חסומות.

פצצה בפנים

הדרו של השגריר, פואד אל ביטאר, היה גרוש ומלא כאנשים, והתנועה מן החדר החוצה ובחורה היתה רכה.
מאחורי כסאו של השגריר תלויה

מחליפים את האבן

רבין, כי אנחנו רואים בו הורג־ילדים. הדרך היחידה שבה ייפסק המאבק הוא סיום הכיבוש.“
כששאלתי את אלי-שריף היכן הוא מתגורר, לא ידע בדיוק כיצד לענות על השאלה. הוא אמר שאינו יושב במקום קבוע, ושיש לו אשה ושני ילדים בביירות. יש לו דירה קטנה בתוניס, ואליה הוא מגיע מפעם לפעם.

תרבותי. ברגע שפתחתי אותו, הוא הת פוצץ לי בדידים.
17 יום לפניכן התפוצץ הסופר הפלסטיני ע'סאן כנפאני במכוניתו בביירות.
אלי-שריף היה באותם הימים עורך-בפועל של העיתון אל-הדף („המטרה“) של החזית העממית.
לפני שנה עזב את חבש והצטרף לערפאת. הוא סיפר כי ערפאת החליט להודיע לתושבים המתקוממים בשטח חים הכבושים שלא להשתמש בנשק חם מול הצבא הישראלי. „ועובדה“, מוסיף, „יש ציית להחלטה זו ב־100 אחוזים“

הוא הסביר שהדברים עוברים דרך המנהיגים השווים בשטחים הכבושים. הוא אמר שבכל בית-ספר, אוניברסיטה ומקום-עבודה יש ועד נבחר. נוסף על כך יש ועדים עממיים, הנבחרים במחנות הפליטים, ובצורה הזאת מאורגנת ההתקוממות. „אני רוצה שת־בינו“, אמר אלי-שריף, „שאש־ף כבר איננו אירגון. אש־ף הוא הוזהות של הפלסטינים.“

נורים ואינס יורים

הפלסטינים במקום מכנים זה את זה בתואר „אח“.
אתונה הגיעו ביום השני פלסטינים רבים, שגורשו עלי-ידי ישראל בתקופות שונות, והם מתכוונים להציג טרף למסע הספינה, המכונה עלי-ידי אש־ף בשם הסימלי אל-עודה („השי-בה“).
גם ארבעת המגורשים האחרונים הודיעו כי יצטרפו למסע.

אלי-שריף גם ביקש לתקן דברים שצוטטו בשמו בצהרון ידיעות